

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 11. V Ljubljani, dne 1. novembra 1917. XXV. teč.

Vladko dela sanke.

Mali Vladko dela sanke,
da bi dričal se čez srén,
ko dobi poljé odejo
in vodé okov leden.

Vsak večer pobožno moli,
da zgodilo bi se to;
a nebo na to njegovo
ne ozira se prošnjo.

Sestrica njegova mala
bratca šele pouči,
da molitvica njegova
najbrž dosti dobra ni ...

Maksimov.

Iz mladostnih načrtov.

XIV.

Kljub ostri prepovedi staršev me je še vedno nekaj vleklo na cesto. To sem sicer vedel, da s cestarsko službo ne bo nič. Toda — ali so na cesti samo cestarji? Ali je samo cestarska služba tako lahka, da ni treba zanjo skoro šole?

Sam sem videl na cesti že še druge ljudi. Eni so hodili peš, drugi so vozili s sabo še majhne vozčke na dveh kolesih, tretji so pa imeli konje vprežene, sami so pa sedeli na vozu. Meni so bili ti zadnji še najbolj všeč.

To je zares nekaj prijetnega. Ti sediš na vozu in paziš na konja, da ne zaide, semtertja ga tudi malo poženeš, da hitreje stopa. Voz pa kar drči po gladki cesti. Zjutraj sedeš doma na voz, pa se popelješ kamor hočeš: v Kranj, v Ljubljano ali pa še naprej, zvečer si že zopet doma. Trpljenja pa skoro nobena. No, in če si enkrat prislužiš toliko, da si napraviš mehko kočijo, potem imaš pa nebesa na zemlji.

Tudi jaz si bom kupil voz in konja, pa bom vozil, kar mi bo kdo naročil, pa še sam se bom zraven vozil in denar bom služil. Ko pa malo obogatim, bom pa voz prodal, pa bom kupil kočijo, in konj bo dirjal po cesti, da se bo kar kadilo. Prav res se bo kadilo, kjer bo dosti prahu. Pa naj le bo prah, samo da se mi peljemo. O, še bo prijetno na svetu, če bom smel le na cesto. Juhuhuhu! Prav res bi zavriskal...

»Jutri boš šel pa mesto mene na Goričane,« so mi rekli oče nekega dne tako-le pod jesen. »Jaz moram biti doma, da bom otavo pokosil, ti boš pa peljal les v tovarno, da bo kaj zaslužka. Bati se ti ni treba nič, saj konj sam prav dobro zna svojo pot.«

Kdo je bil tega naročila bolj vesel kot jaz! Kako sem se bal, da bi se oče čez noč ne premislili! S konjem bom šel, in sam bom šel in še peljal bom. Vsem ljudem, ki me bodo videli, bom pokazal, da sem kar ustvarjen za voznika.

Navsezgodaj sem vstal in komaj čakal, kdaj bo ura bila šest. Takrat mi bodo oče zapregli, in jaz bom sedel na voz in pognal konja. Ura udari šest, moje srce pa veselja; sedaj bo svet videl, kaj jaz znam, če se prav nisem nič učil.

Do tovarne je šlo dobro. A tam sem zapeljal na napačno stran.

»Ti, fant, nazaj pelji! Obrni! Tam ne smeš voziti!«

Ozrl sem se in vidim nekega gosposkega človeka, ki mi kaže, kam naj zapeljem. Tam je bilo pa moje učenosti kraj. Tako sem bil neroden, da mi je dejal tisti gosposki človek: »Ti fant, za voznika pa ti nisi ustvarjen.«

Kako me je ta obsodba zbolela! In potrla! Uhuhuu! Najraje bi bil zajokal...

XV.

Umreti sem se vedno bal. Če bi človek povsod videl, kdaj gre smrt proti hiši, bi ji morebiti še ušel, bi se ji morebiti skrnil. Zakaj, da bi se s smrtjo spopadel in jo zapodil od hiše, na to še misliti ne smem. Saj nisem kakor tisti kovač v znani vam pravljici. Smrt se sedaj ne boji nikogar več.

Videl in slišal sem pa, da gredo bolnim ljudem po zdravnika. Ta pride navadno na dom, bolnika pregleda, spozna njegovo bolezen in nekaj zapiše na listek. S tem listkom gredo potem domači v mesto v apoteko in prinesejo bolniku zdravila. Bolnik zdravila uživa in ozdravi; včasih seveda pa tudi umrje. Prezgodaj mu je zmanjkalo zdravil, pa je moral umreti. Kako naj si pač drugače mislim!

Zdravnik torej preganja smrt in pa apotekar. Eno izmed teh dveh opravil moram prevzeti tudi jaz, če se hočem ubraniti smrti; ali zdravnik ali apotekar.

Kaj sem si izbral, — kaj menite? Še danes se zdim samemu sebi pameten, ker sem se odločil za apotekarja. Zakaj? Kaj mi pomaga biti zdravnik, če pa nimam zdravil? Smrt pride, pa me vzame, če sem prav zdravnik.

Vse drugače pa lahko ravna apotekar. Apotekar prodaja raznovrstna zdravila. Vedno jih ima pri sebi. Sedaj naj pa le pride smrt, kadar hoče in od katerekoli strani hoče, apotekar jo vedno lahko prežene.

O, ko bi bilo to res, potem bi bili pa vsi ljudje apotekarji.

Kmalu, prekmalu sem videl, da so moje sanje prazne. V mestu je zazvonilo mrliču. Vsi štirje zvonovi so zapeli smrtno pesem. Komu pač?

»Ali že veš, komu zvoni?«

»Ne vem.«

»Apotekarju.«

»Ali res?«

»Res, res!«

Tako so govorili ljudje tiste dni.

Torej — apotekar je umrl. Mož, ki je od vseh strani obdan od zdravil; mož, ki prebiva v trdnjavi zoper smrt, tudi ta mož je moral umreti. Če je pa tako, če tudi tam ni človek varen pred smrtjo, potem je pa prav vseeno, če nisem apotekar.

Smrt me bo našla povsod, zato se moram pač sprijazniti z mislijo na smrt. Samo da bi umrl v milosti božji, pa sem dober. Milost božja je boljša kot vsa zdravila. Vsa zdravila me ne rešijo smrti. Smrt pride in mi vzame časno življenje. Milost božja mi da v roke ključ do tiste dežele, kjer gori večna luč.

J. E. Bogomil.

Prvi zaslužek.

Bilo je to še v tistih lepih časih pred vojsko. Pa so rekli Hrastarjeva mati: »Pekla bi, pa nimam moke, v mlin pa ni časa iti, ker je toliko dela. Kaj, ko bi Janez šel?«

»Ne vem, kako bo, je preboječ,« so rekli oče. »Poizkusi, morda si bo upal.«

»Janez!« ga pokličejo mati.

»Kaj bo?« se odzove odnekod.

»Sem pojdi, pa hitro. — Ali bi šel v mlin po moko? Nobeden nima časa.«

»Ne upam, veste. Če gre še Tone z menoj.«

»No, Tone, ali bi šel?«

»Bi, pa se mesarjevega psa bojim.«

»Saj sem vedel, da ne bo nič,« dejo vmes oče.

»Samo jesti znajo ti otroci ongavi!« se zahudé mati. »Za delo pa niso za nobeno. Vsega se bojé, vse jim je preveč.«

Kako so spekle te besede Janeza in Toneta! Samo jesti znata in drugega nič! Saj je vendar Janez videl že šest pomladi, Tone pa že štiri. Pa nista za nobeno delo. Ta sramota!

Pa le počakajte — boste kmalu videli, ali sta Hrastarjeva dva res tako zanič.

Popoldne, ko odidejo mati na travnik seno sušit, se napravita Janez in Tone na pot v mlin. Pa nobenemu nič ne povesta.

»Tone, veš, kar pojdíva.«

»Pa pojdíva.«

»Čakaj, jaz bom konj, ti boš pa voznik. Na palico pa vajeti. Pa na voziček sedi.«

Kmalu privozita srečno na prašno cesto. Tam pa srečata Hribarjevega očeta.

»Oče, kam pa vi greste?«

»Jaz pa v Poljane. Kam pa vidva, fantina?«

»H Krevsu, v mlin.«

»Čakajta no — oháaa — gor sedita! Voziček bom pa jaz zadaj privezal.«

»Korajžna sta pa,« nadaljujejo Hribarjev oče, ko zopet sedejo na voz. »Vem, da bi si naši trije ne upali kaj takega.«

Kakor cuker so se zdele te besede Janezu in Tonetu. Korajžna fanta — to je beseda, ki jo človek z veseljem sliši in posluša.

S Hribarjevo kobilico so res prišli naenkrat v Loko. Tam so oče konja ustavili, voziček odvezali in rekli fantoma: »Tako, sedaj gremo pa narazen. Tamle pri oni hiši, ki je s koncem proti nam obrnjena — saj jo vidita, kaj? — tam zavijta s ceste vstran, pa bodeta naenkrat v mlinu.«

Res sta bila kmalu v mlinu.

»No, fanta, kaj bi pa vidva rada?« so ju tam vprašali.

»Moko bi rada...«

»Čigavo pa?«

»I, našo.«

»Čigava pa sta vidva?«

»Hrastarjeva sva.«

»A tako, Hrastarjeva. Ali ima Hrastar že take hlapce? Malo počakajta, moka bo kmalu tukaj.«

Na pragu so se prikazali Krevsova mati.

»Čigava sta pa ta dva fanta?«

»Hrastarjeva sta. Malo kruha jima daj, mati, da bosta lažje peljala.«

Kako se je prilegel na vso to hvalo še kos tečnega kruha, ki sta ga Hrastarjeva dva tudi s slastjo pospravila. Medtem je prinesel mlinar moko in fanta sta jo odrinila proti domu, da je bilo kaj. Seveda je bila ta pot bolj težavna. Posebno Gorjančev klanec jima je dal sape. Saj je pa tudi res strm in pa dolg. Gotovo sta počivala tam nad desetkrat. Oh, zakaj ni sedaj nikjer Hribarjevega očeta!

Počasi sta jo pa vendar privozila domov. Solnce je kazalo, da mora biti ura že kmalu šest, ko sta se prikazala Hrastarjeva dva pred hišo.

»Mama, kruha, lačna sva!« To je bilo prvo.

»Kruha, kruha! Po moko ne gresta,« se je čulo iz kuhinje.

»Saj sva jo pripeljala. Poglejte!«

»Bom videla, no, kaj sta pripeljala.«

Tone in Janez sta stekla k vozičku in tam pričakovala mater. Ko so se mati prikazali na hišnem pragu, je privrela iz grla fantoma ena sama besedica, zmagoslavni glas: »No!«

»No, sedaj sta pa res pridna!« so tudi mati rekli. »Le pridita, bom vama dala kruha. Jutri bom pa spekla vsakemu hlebček.«

Ta pohvala iz materinih ust je bila fantoma bolj všeč kot sto zlatov. In pa tisti hlebček! Jutri...! Z

nepopisnim veseljem sta ga ogledovala drugi dan in še z večjim veseljem zauživala prvi kos kruha, ki sta si ga prislužila s svojim delom. J. E. Bogomil.

Tri vprašanja.

Pred nekega škofa je prišel fantiček-pastirček, ki se je o njem čulo, da je zelo moder. Prosil je škofa, da bi ga vzel v službo. Škof obljubi, da bo uslišal njegovo prošnjo, ako mu bo prav odgovoril na trojno vprašanje; zraven mu pa hoče za vsak povoljni odgovor dati po en tolar.

Škof vpraša: »Najprej mi povej, koliko je zvezd na nebu?« — Deček zahteva tinto in papir; nato napravi toliko pik nanj, kolikor je sploh mogel; sled-njič reče: »Toliko zvezd je na nebu in nič več.« — Škof se zasmee in reče: »Kdo bo te pikce štel?« — Deček: »Saj tudi zvezd ni moč sešteti.« Dobil je tolar.

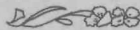
Drugo vprašanje: »Koliko kapljic je v morju?« — Pastirček vzame zopet polo papirja in začne pisati številko za številko. Škof ga prekine, češ, če boš tako pisal, ne prideš do konca. — Deček: »Saj tudi pri morju ne pridemo do konca, ako bodo potoki in reke vedno tekle. Storite, da vse vode usahnejo, potem Vam povem, koliko kapljic je v morju.« — Škof je bil zadovoljen; deček je dobil drugi tolar.

Nato mu zastavi tretje vprašanje: »Koliko listja je na vseh drevesih? — To moraš pa na pamet izračunati, drugače ne velja!« — Deček ni bil v zadregi: »Ako odštejete vse listke, ki v jeseni odpadejo, od fistih, ki so spomladí pognali, pa veste čisto natančno.« — Škof: »Potem ne ostane nobeno listje.« — Deček: »Saj pozimi tudi ne ostane na drevju.« — Škof se je moral smejati, pa mu je izročil tretji tolar.

Sedaj se pa osmeli fantiček, pa pravi: »Dovolite, da Vam dam še jaz eno vprašanje: V čem sva si midva podobna in v čem različna?« — Tega škof ni uganil. Zato reče deček: »V katekizmu smo se učili,

da ste Vi pastir in pasete ovčice; v tem sva si enaka. Razloček je pa v tem, da ste Vi višji pastir, da uživajte čast in spoštovanje, pa tudi denar imate; jaz sem pa reven pastirček brez denarja in brez ugleda. Vzemite me v službo in skrbite zame, da se mi bo boljše godilo!«

Modrega fantiča je škof uslišal. Postal je odličen in učen mož.

Igra je igra.

11. Preveč zares.

Mejičarjev Jožek je bil od sile živahen deček. Kjer se je prikazal med tovariši, povsod ga je spremljalo veselje in smeh. Prav izvrstno je znal posnemati vedenje raznih ljudi. Danes je nastopal kot brusar in tako dobro posnemal starega Rezijana, da je bila vsa hiša polna smeha. Drugič se je pa usedel na stol, vzel v roke razdrapan škorenj in ga obdelaval, kakor bi bil najmanj že deset let čevljar. Koliko je bilo zabave, ko je Jožek pokazal, kako se obnaša pijanec na cesti, kako meri njeno širino, kako se slednjič prevaža v cestni jarek in tam obleži!

Da, Jožek in pijanec! Ali se še spomnijaš tistega dne, Jožek! Kako je bilo?

Skrivaj je ukradel Jožek nekaj denarja in v vaški gostilni kupil žganja, da ga bodo imeli oče za delavce, — tako se je zraven zlagal. V resnici pa ni bilo tako. Jožek ga je hotel popiti sam, zato da bi bolje pokazal, kako se vede pijanec. Kaj si vsega ne izmislil, kaj ne!

Naglo in s strahom je popil Jožek tisto nesrečno pijačo. In potem med svoje tovariše! Ali bo smeha, ko bo Jožek pokazal pijanca v vsej resnici!

Jožek gre. Nekaj časa gre dobro, prav dobro. Toda polagoma se začne delati tema pred njegovimi očmi — nekaj čudnega: tema sredi poldneva — glava postaja težka, cel svet se zavrti pred njim, in Jožek pade in obleži in leži dolgo časa nezaveden.

Važno naročilo.

Bled in prepaden se je vrnil Jožek domov, ravno ko je šlo solnce k večernemu počitku. Srečata se z mamo.

»Kaj pa ti je, Jožek?«

»Bolam sem. Glava me boli.«

»Boš pa moral v posteljo, bo najbolje.«

Jožek gre za mamo.

To nesrečno žganje! Vso noč ga je bolela glava, neznosna žeja ga je mučila, spati ni mogel. Oh, da bi bilo že skoro jutro! Kako so vendar ponoči dolge ure, kadar človek ne more spati! Strašno!

Drugi dan je bilo pač že malo bolje, a ne še popolnoma. Vse je Jožka bolelo: glava, roke, noge, život. Jed mu ni dišala kakor prejšnje dni. Potem pa še tisti strah: Kaj, ko bi naši zvedeli, odkod moja bolezen!

Nekaj groznega sta bila tista dva dneva v Jožkovem življenju. Bolezen je minula; starši niso zvedeli nič, tovarišem tudi ni nič povedal, kako je hotel igrati »zares« pijanca. V Jožkovi glavi pa živi še danes spomin na tisti nesrečni čas.

In prav je, da živi. Zakaj od tistega dne Jožek — danes že dvajsetletni vojak-korenjak — ne pokuši nobene opojne pijače več in pravi, da je tudi zanaprej ne bo.

Svojo nezgodo je zaupal samo meni in je končal z besedami: »Tokrat sem spoznal, da je pijanec najbolj nesrečen revež na svetu.«

J. E. Bogomil.

Naše igre na paši.

O, kako je bilo takrat prijetno, ko smo pasli. Naj vam malo opišem naše pastirsko življenje.

Vsako popoldne smo gnali živino tja v tisti priljubljeni Kravjek. Zakaj se ta kraj tako imenuje, ne vem. Večkrat sem slišala, da je bil nekdanj tukaj grad, ki se je tako imenoval. Nekoč smo res našli nekoliko zidu, ne vem, ali je bil to ostanek tistega gradu, ali kaj. Ta Kravjek je na zelo lepem kraju. Leži

sredi gozda, proti solncu obrnjeni rebri. Doli v dolini pa žubori bister potoček. Na tem travniku ni bilo mnogo paše, pa vendar je bila živina tako mirna, da je ni bilo treba iti nikoli obračat. Kakor mi, je tudi živina od veselja poskakovala, kadar smo jo gnali v Kravjek. Tam smo se igrali vsakovrstne igre. Vse priprave za te igre smo nesli s seboj. Včasih pa, kadar je bilo treba preveč nositi, je pa naložil naš Stanko in peljal v »karoli« vse tiste ropotije.

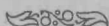
S seboj smo vzeli: knjige, papir in svinčnike za šolo. Vzeli smo tudi šivanje, da smo se me deklice igrale šivilje. Nadzornica je bila moja sestra Mici, ker je bila najstarejša med nami. Mamo smo naprosili, da so nam dali mnogo kruha, ker smo se igrali tudi prodajalnice. Kruh smo imeli za sir. Hrušek pa jabolk in drugega sadja smo pa sami naklatili pri kozolcu. To smo pa prodajali za meso. Mesto salame smo pa kupili v prodajalni za osem vinarjev »pelenovega cukra«. Prodajali pa smo tudi žganje in vino. Pa kakšno je bilo to žganje — kaj si boste mislili. Za žganje je bila voda, ki smo jo dobili v že prej omenjenem potočku. Za vino smo pa izprosili od mame pol litra jabolčnika. Včasih smo imeli tudi gostilno. Za natakario sem bila pa največkrat jaz.

Ko smo se tako vsi srečni in zadovoljni veselo igrali, je prav hitro potekal čas. Naenkrat se je zmračilo. Tako radi bi se bili še igrali, pa smo morali pospraviti svoje reči. Preden smo odšli in zapustili preljubljeni Kravjek, smo se postavili v krog in zapeli. Malka in jaz sva peli sopran. Dragica in Stanko pa alt. Mici pa tretji glas. Drugi ostali so nas pa poslušali. Tudi Rozika ni hotela molčati. Ta pa je basirala, da nas je vedno motila. Vsi smo jo prosili, naj bo rajši tiho, a ona se ni dala pregovoriti, ampak je dalje basirala. Najrajši smo peli tisto cigansko:

Sirota jaz okrog blodim,
ubog ciganski otrok....

O, kako prijetno je bilo tedaj, pa nismo vedeli,
da ie...

Milka Plantaričeva.

Molitev nedolžnega srca.

Večer razgrinja se po mestu,
in v mestu cerkvice stoji,
v tej cerkvi pred Najsvetejšim
pobožna deklica kleči.

»Oj Jezus moj, moj sladki Jezus,
ti moj si ženin, ti me čuj,
obvaruj me pred grešnim svetom,
ljubezni grešne me varuj!«

In Jezus čuje vzdihе vroče,
hití ji sveti raj odpret:

»Le pridi k meni, čista duša,
le pridi, moj nedolžni cvet.«

Turjaški.

Presveto Marijino srce.

9. Zvestoba Marijinega srca.

Zadnjič smo si ogledovali lepoto Marijinega presvete-
tega srca, t. j. njeno prevzvišeno svetost, ki obstoji v tem,
da ni bilo omadeževano z nobenim grehom, in pa v tem,
da se je odlikovalo v vseh čednostih. Prosto je bilo to
prelepo srce izvirnega greha, pa tudi prosto vsakega
osebnega greha; nikdar ni otemnila tega svetišča niti
senca najmanjšega greha. Ozaljšano pa je bilo z vsemi
čednostmi v najvišji popolnosti, ki je je zmožno človeško
srce.

To dvojno lepoto proslavlja sv. Cerkev z besedami:
»Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na

t e b i !« Na sliki pa se nam kaže v cvetičnem vencu, ki okrog in okrog obdaja njeno presveto srce.

Toda pri navadnih vencih je ta težkoča, da se izpreminjajo, oblede in ovenejo, ali celo strohne. Pri vencu Marijine lepote pa o taki izpremembi ni govora, pa če je bilo kaj izpremembe, je bila izprememba le na dobro stran, da je bilo Marijino srce še čimdalje lepše, njene čednosti čimdalje popolnejše ter njene zasluge čimdalje obilnejše, ker je vedno sodelovala z darovi milosti božje in si v prid obračala ljubezen božjo, zlasti ljubezen svojega božjega Sina.

Zato moramo nad vse slaviti s t a n o v i t n o s t a l i z v e s t o b o Marijinega presv. srca. Zmeraj in povsod, kadarkoli in kjerkoli opazujemo Marijo, vedno in v vsakem kraju jo moramo častiti in poveličevati: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

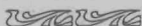
Poglejte Marijo kot malo detece v zibelki. Neizrečeno se veselita njenega rojstva sv. Joahim in sv. Ana, a nevidno se radujejo okrog njene posteljce tudi angeli nebeški, hvaleč jo: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

Poglejte jo triletno brezmadežno dekllico, ko jo od dajo starši v jeruzalemski tempelj, da bi bila tu vzgojevana. Taka dekllica še nikdar ni bila v vzgojo izročena in ne bo. O, kako lepa, kako srečna so bila tukaj njena mladostna leta, prejasna pomlad njenega svetega življenja. Nikoli ni opazila nobena njenih tovarišic pri njej kaj takega, kar bi bilo graje vredno; videle so pri njej le čednosti in kar je hvale vredno pred Bogom in pred ljudmi — zmeraj vsa lepa, vsa čista in brezmadežna.

In ko je stopila med svet, zopet vsi kraji judovske dežele, koderkoli je hodila, vse stopinje dajejo izpričevanje o lepoti njenega svetega srca. V Nazaretu, v Betlehemu, v Jeruzalemu, na vseh njenih potovanjih ni mogel nihče pri njej opaziti najmanjšega greha, ji očitati najmanjše napake; nad vse vzorno je bilo njeno vedenje vedno in povsod, v javnosti in tihi samoti, še zlasti veličastno v prebridkih urah trpljenja in smrti njenega božjega Sina. In kako nad vse stvarstvo vzvišena je bila Marija na zadnjo uro v bogastvu svojih neizmernih zaslug, ko so jo

trume angelov ob njenem vnebovzetju in kronanju proslavljale: »Vsa si lepa, o Marija, in madeža ni na tebi!«

Stanovitnost in zvestoba je najimennitnejša reč Marijinih otrok. Kaj pomaga dobro začeti, pa se potlej poleniti in slabo končati. Ako vidim pridne otroke, goreče castilce Matere božje, me to najbolj skrbi, če morebiti ne bodo zvesti svoji nebeški Materi ter kdaj krenili na napačna pota. Zato najbolj goreče in nujno prosite nebeško Kraljico, da bi mogli po njenem zgledu biti zvesti in vztrajni v dobrem do konca!

Kar se Janezek nauči, to Janez zna.

Pri Prekovi hiši je bila zbrana gruča otrok iz cele vasi. Iz hiše se je slišalo preklinjevanje, razbijanje in ropot. Tudi skozi okno je včasih kaj priletelo. Otroci so hitro vedeli, kaj to pomeni. »Stric Jože se je zopet napil in sedaj doma razbija,« je šlo od ust do ust.

Pri Prekovihi so imeli starega strica Jožeta. Rekli so mu na kratko »stric«. Delal ni rad. Kadar je imel kaj okroglega v žepu, je šel v gostilno in se napil. Takrat je bil vselej vrišč po vasi. Po cesti je vpil, preklinjal in se prepiral. Če mu doma niso v pravem času zaprli, je vpil še doma in razbil vse, kar je mogel in kar mu je prišlo pod roko. Pri takem počenjanju je imel vedno dosti spremljevalcev, največ seveda takih, ki bi jih bilo najmanj treba: otroci so bili vedno prvi zraven. In danes ni bilo nič drugače. Pametni ljudje so jih vedno odganjali, a ni dosti pomagalo.

Mimo pride Koroščeva stara mati. Nič ni bila vesela, ko je videla, v kakšni šoli so zopet otroci.

»Otroci, kaj pa delate tukaj? Hitro domov!«

»Stric je pijan in razbija,« se oglasi nadebudna mladina.

»Oh, moj konjiček, ki mi ga je prinesel Miklavž! Poglejte ga, teta, ves je razbit,« se je kremžil mali Francek.

»Moja punčka ima pa vso glavo razbito,« je vzdihovala Rezika.

»Le tiho bodita, Miklavž vama bo prinesel druge, če bodeta pridna. Pojdita z menoj, dokler se stric ne umiri. Pa še drugi pridite. Dala vam bom hrušk in povedala nekaj lepega.«

Razume se, da ni bilo treba dvakrat reči otrokom, naj gredo po hruške. Vedeli so tudi, da zna stara mati tako lepe povesti, kakor nobeden drugi. Žena pa je bila vesela, da je otroke odpeljala.

Otroci so hitro pojedli hruške in začeli siliti v ženo, naj jim začne pripovedovati. Čudno se jim je zdelo, da je danes tako resnega obraza, ko je bila drugače tako vesela, kadar je bila med otroci.

»Danes vam ne bom povedala nobene vesele povesti. Povem vam, kako je stric Jože postal tako hud pijanec — — Ko je bil stric Jože toliko star, kolikor ste sedaj vi, je bil vesel in poskočen, da mu ga ni bilo para. Vsakdo ga je imel rad, vsakdo se mu je smejal. Vabili so

ga sedaj sem, sedaj tja. Največjo zabavo so pa imeli z njim odrastli fantje. Znal jim je peti, vriskati, da, celo obračati se po vojaško. To je bila pa zanj nesreča. Začeli so ga jemati s seboj v gostilne. Jožetu je bilo to zelo všeč. Mislil je, da je že velik fant, zato je tudi pil, kakor je videl fante. Seveda se ga je kmalu tudi napil. Nespačetni fantje so se smejali, če se je Jožek opotekal po cesti. Tako se je Jožek navadil kot deček pijače; pil je potem vedno, če je le imel kaj denarja. Vse je šlo po grlu. Če bi ne bil kot deček hodil v gostilno, bi sedaj gotovo ne bil tak révež. Ali bi vi bili radi enkrat taki, kakor je stric Jože?»

»Jaz ne, jaz ne, jaz tudi ne,« so odgovarjali otroci drug za drugim.

»Le pazite torej, da kdo ne zaide med pijance. Ti, Jurček, ti greš že rad v gostilno.«

»Res je,« se oglasi Urška, »tudi med mlade junake se ni hotel zapisati.«

»Saj se bom pa prihodnjič,« odgovori s povešeno glavo Jurček.

»Le vsi se,« jim prigovarja stara mati. »Boga hvalite, da vas sedaj svare pred pijačo. Nas niso dosti svarili, zato je pa toliko pijancev med starimi.«

Klemenčič.

Zastavica.

Letos zastavim vam zadnjikrat:
 Sestrica moja in jaz, njen brat,
 nisva si kar nič podobna,
 kot da si nisva sorodna.
 Ona je črna, a jaz sem bel,
 ona žalostna, jaz bolj vesel.
 Drug pred drugim beživa brznó,
 ona pred mano, jaz pa pred njo;
 nikdar še nisva bila oba
 istočasno skupaj doma.
 Bila sva prej že kot Adam in Eva,
 bova tako še do sodnega dneva.

Internus.

Šaljivo vprašanje.

Kateri teden je žganje najbolj škodljiva pijača?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)